

Direcció, administració, publicitat i vendes:
Av. del Baró de Càrcer, 40, 13. 46001-València.
Telèfon: 963 535 100. Fax: 963 534 569.
Redacció de Barcelona: Rambla de Catalunya, 121,
1-2, esc. esquerra. 08008-Barcelona.
Telèfon: 932 384 262. Fax: 932 384 263.
Redacció de Palma: Almudaina, 8 entresol-dreta.
07001-Palma de Mallorca.
Telèfon i Fax: 971 720 763.
Adreça Internet:
<http://www.eltemps.net>
Correu electrònic: eltemps@eltemps.net
Subscripcions: 902 131 025.

Edita: Edicions del País Valencià, SA.
Editor: Eliseu Climent.

Coordiació: Juli Capilla.
Redacció de València: Núria Cadenas, Miquel Calvet,
Víctor Maceda, Rosanna Melià, Joan M. Oleaque i
Xelo Tortosa (*Secretària de redacció*).
Redacció de Barcelona: Bàrbara Amorós, Lluís
Bonada, Oriol Cortacans (*Món*), Àlex Milian, Enric
Rimbau i Gemma Morales (*Secretària de redacció*).
Redacció de Palma: Miquel Payeras.
Producció: Josep Agustí i Laia Carreras (*Correcció
lingüística*), Miquel Benítez (*Escàner i imatge*),
Vanessa Prieto (*Maquetació i gràfics*).
Rúbriques: Francesc Bayarri, Toni Canís, Albert
Closas, Salvador Cot, Martí Domínguez, Fabià
Estapé, Jaume Fàbrega, Llibert Ferr, Pere Gimferrer,
Manuel S. Jardí, Glòria Marcos, Joan Marí, Pere
Martí, Joan F. Mira, Joan Nebot, J. J. Pérez Benlloch,
Miquel Ramon, Pau Viciano, Xavier Vinader.
Corresponsals: Pere Codonyan (Catalunya Nord),
Guillem Chacón (Franja de Ponent), Joan Lluís Ferrer
(Eivissa), Carles Marquès (Menorca), Anna Sàez
(Lleida), Àlvar Valls (Andorra).
Col·laboradors: Gemma Aguilera, Antoni Albalat,
Esther Aleu, Toni Pau Antic, Albert Balanzà, Arantxa
Bea, Vicent Bello, Xavier Bru de Sala, Bea Cabezas,
Marc Candela, Josep-Lluís Carod-Rovira, Ferran
Cases, Antoni Castel, Alfons Cervera, Jordi Cervera,
Laia Climent, Eliseu T. Climent, Agustí Colomines,
Joan Corbera, Martí Crespo, Joan Esculies, Jordi
Finestres, Manuel Garcia, Josep Gifreu, Xavier
Graset, Josep Guia, Josep Iborra, Maite Insa, Gani
Jakupi, Salah Jamal, Miquel A. Limón, Jordi Llavinà,
Iban L. Llop, Josep Maria López Llaví, Josep-Vicent
Marquès, J. M. Martínez Polo, Jaume Masdèu,
Montserrat Minobis, Alexandre Muns, Gustau
Munoz, Joan Nebot, Ricard Peris, Carles Pont, Joan
Roura, Xavier Rubert de Ventós, Ferran Sáez Mateu,
Eduard Sanjuán, Jordi Sebastià, Màrius Serra, Rosa
Solbes, Marc Soler, Antoni Strubell, Jordi Tejel,
Josep-Maria Terricabras, Felip Tobar, Alcía Toledo,
Lourdes Toledo, Matthew Tree, Xulio Ricardo Trigo,
Manuel Valencia, Sergi Verger, Vicenç Villatoro,
Jordi Zamora.
Col·laboradors gràfics: Tina Bagué, Pere Bota, Gina
Calvet, Joan Celià, Rafa Gil, Xavier Gómez, Vicente
A. Jiménez, Salvador Llosà, Glòria Matamala, Jordi
Play, Marc Vila.
Disseny: Enric Satué.
Disseny portada: Enric Satué.

Arxiu: Jesús Prats (*Fotografia*), Rosa Serrano
(*Documentació*).
Publicitat i promoció: Salva Martínez i Pepa
Alòs (València). Tel.: 963 535 100. Gemma Garrido,
Pere Ribalta i Cristina Torras (Barcelona). Tel.: 932
384 262.
Subscripcions: Quica Sena.
Administració: Susanna Alacreu, Pilar Martí
i Assumpció Palau.

Fotomecànica i impressió: Rivadeneyra, SA.
Dipòsit legal: V-853-1984.
Preu a la Catalunya Nord: 3,04 euros.
(S'hi inclouen les despeses de transport)

Cap part d'aquesta publicació pot ser reproduïda per cap mitjà, ja siga mecànic, fotogràfic, electroòptic, magnètic, de fotocòpia, o qualsevol altre, sense permís de l'editor.

L'arribada sobtada de 400 immigrants africans a la ciutat d'Alcarràs (Segrià), demostra una altra vegada que l'estat espanyol fa un doble joc en matèria d'immigració. Diversos mitjans han publicat declaracions de nouvinguts que afirmen que eren a centres d'internament d'Andalusia i les Canàries i algú els va donar un bitllet d'avió (d'anada) i totes les indicacions necessàries per arribar a la comarca del Segrià, on trobarien feina de temporers. Les fonts, és clar, no s'atreveixen a dir qui els va donar el bitllet d'avió, però sembla clar que no va ser una ONG. Durant una setmana com a mínim, aquestes persones hauran malviscut a la rodalia d'un poble de 5.000 habitants, per al qual l'allau representa un problema sobtat que requereix solucions d'urgència. Al final, és clar, aquest incident acabarà amb l'aplicació rigorosa de la llei d'estrangeria, la consegüent expulsió d'alguns dels estrangers i la fugida cap a no se sap on de molts més. A Alcarràs potser creixerà un sentiment racista o xenòfob, com a conseqüència de suportar una situació de marginació extrema, acompanyada de la reducció del benestar general de tots els ciutadans. I l'any que ve, més problemes encara. L'alcalde d'Alcarràs, Gerard Serra, també deu témer això i ha anunciat que mirarà de denunciar el Govern espanyol per enviar immigrants sense regularitzar a la seua ciutat. Aquesta seria una decisió valenta i correcta perquè ja fa anys que l'executiu d'Aznar vol que la immigració a Catalunya siga més problemàtica que en altres llocs.

L'incident no és aïllat. Segons un diari de Madrid, en tres mesos el Ministeri de l'Interior ha enviat a Catalunya 560 immigrants procedents de les Canàries. En el mateix sentit, cal recordar que en l'última regularització d'estrangers, que es va fer entre 2000 i 2001, a Catalunya es va "legalitzar" un percentatge d'estrangers moltíssim menor que a Madrid: de les 49.000 sol·licituds de regularització que es van presentar a Barcelona, un 71% van ser rebutjades, mentre que a Madrid només es van denegar un 17% de les 51.000 sol·licituds. Tenint en compte que les condicions per a obtenir papers són les mateixes en un lloc que en l'altre, aquesta abismal diferència, unida a les dades que ara coneixem, fa malpensar de l'executiu. I no cal dir que mantenir 40.000 immigrants sense possibilitat de treballar és potenciar la conflictivitat social i aquella sensació d'inseguretat que després serveix per a justificar l'engrossiment dels cossos policials.

És sabut que la sensació d'inseguretat és un dels motius principals del creixement del vot dretà o, fins i tot, de l'aparició de grupuscles feixistes desestabilitzadors. I és sabut també que una de les estratègies del dictador Franco per intentar diluir el nacionalisme català va ser potenciar, als anys seixanta, la immigració espanyola a les zones industrials catalanes. Pot semblar molt maquiavèlic, però com s'expliquen, si no, els viatges d'avió a Catalunya pagats a immigrants sense papers? Per què no a altres destinacions? Per què no apliquen la llei que ells mateixos van aprovar? Per què no traspassen les competències en immigració? De la mateixa manera que el franquisme no va aconseguir l'objectiu d'enfrontar les classes populars nouvingudes amb els treballadors locals, avui els esforços de la societat civil i la classe política catalanes han d'evitar caure en aquest nou parany de confrontació social.

Als nostres lectors

Per fer negocis, l'empresari sap que val més estar bé amb el poder que no enfrontat. I sempre s'ha sentit més còmode amb postulats conservadors, sinònims d'estabilitat i seguretat. L'arribada al poder del PP el 1996 significava posar fi als desgavells de l'últim govern socialista. Des del primer moment, Aznar es va mostrar generós amb l'empresariat del País Valencià i les Balears, tradicional feu del Partit Popular, i a Catalunya va intentar encetar un noviatge amb els empresaris, fitxant Josep Piqué i Anna Birulés com a ministres. Aquesta setmana analitzem com el PP ha sabut utilitzar el poder per aprofundir el clientelisme en el món empresarial, i a les Balears l'ha sabut utilitzar com a arma política contra el Pacte de Progrés. Però tant a Catalunya i, sorprendentment, al País Valencià, no ha pogut evitar que cada cop se sentin més fort les crítiques als resultats promesos, que no acaben d'arribar.

Bàrbara Amorós, redactora

LA IMMIGRACIÓ COM A ARMA